

Arrest

nr. 291 488 van 4 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. ZAGNOUN, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn.

Op 29 maart 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging in functie van mevrouw T. A. (haar dochter die inmiddels het statuut van subsidiair beschermde heeft).

Op 3 oktober 2022 beslist de verwerende partij tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen A. A. (...) (...) en A. N. (...) (...) kunnen zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art 10,1.1.7 van de wet van 15/12/1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat betrokkenen expliciet een aanvraag hebben ingediend op grond van art 10 teneinde A. T. (...) (...) in België te vervoegen

Overwegende dat het dossier in eerste instantie geen geboorteakte bevat van de te vervoegen persoon in België om de verwantschap aan te tonen

Overwegende in tweede instantie da: art 10,1.1.7 stelt dat een gezinshereniging mogelijk is voor de ouders van een vreemdeling de erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet voor zover zij

met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgers niet daadwerkelijk onder

de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen

Echter in huidig geval blijkt dat de te vervoegen persoon reeds 18 jaar was op het moment dat de visumaanvragen werden ingediend (betrokkene werd bovendien 18 NADAT ze erkend werd als vluchteling en dus niet tijdens de asielprocedure

Het dossier bevat geen enkele uitleg reden of aanwijzing dat een laattijdige indiening van de visumaanvragen zou kunnen rechtvaardigen

Bijgevolg en wegens het ontbreken van dergelijke rechtvaardiging, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan te stellen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van art 10.1.1,7

Overwegende dat uit het dossier verder blijkt dat voor beide visumaanvragers een betaling van 365 euro werd doorgevoerd vermoedelijk voor de behandeling van de aanvraag vanuit humanitair oogpunt echter deze betaling an sich toont geenszins de redenen aan waarom de aanvraag vanuit humanitair oogpunt zou moeten bekeken worden.

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.*
- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.*
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*

Betrokken personen van de groep

- De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend elementen om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering in de bestreden beslissing dd.06.12.2021 substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Zo stelt de DVZ: ...

1. Meerderjarigheid

De DVZ faalt hier in elk opzicht van haar motiveringsplicht, verzoekster haalt aan hetgeen volgt:

Het wettelijk kader doet zich als volgt voor:

Artikel 17 gezinsherenigingsrichtlijn stelt: In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlening van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, als mede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Artikel 10 par. 3 a)Vw. stelt: Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is, a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van de gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreeks opgaande lijn zonder de in artikel 4 lid 2 onder a) genoemde voorwaarden toe te passen.

Artikel 9 preambule gezinsherenigingsrichtlijn stelt: De leden van het kerngezin, dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen, hebben steeds recht op gezinshereniging.

Artikel 8 preambule gezinsherenigingsrichtlijn stelt: De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten ervoor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening en hun recht op gezinshereniging.

Verzoekster verwijst naar de gezinsherenigingsrichtlijn omdat deze richtlijn als het ware een recht op gezinshereniging inhoudt indien alle betrokkene derdelanders zijn.

Artikel 10 par. 1 7° Vw. stelt: De ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan 18 jaar en het Rijk binnengekomen is verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling een dergelijk persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding van een krachtens de wet en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Artikel 57/6 par. 1 lid 1, 1° Vw. stelt: De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd 1° om aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

Artikel 57/6 par. 1 lid 2 Vw. stelt: De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Verzoekster verwijst naar artikel 10 par. 1 7° Vw. De constitutieve elementen om aan dit artikel te voldoen zijn de volgende:

- ouders van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet: verzoekers stellen vast en hierover bestaat geen betwisting dat zij de ouders zijn van T. A. (...) die op 25.11.2021 de status van subsidiair

beschermde mocht ontvangen (stuk 2). Verzoekende partij voegt een kopie van het originele Syrisch familieboekje.

- Voor zover zij met haar komen samenleven: het is de bedoeling dat verzoekers als vader en moeder van T. A. (...) met haar komen samenleven.

- Het rijk is binnen gekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet meerderjarige vreemdelingen en vervolgens niet daadwerkelijk verantwoordelijke onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft. Hierover bestaat geen twijfel want de dochter van verzoekster werd erkend als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (Zie bijlage 26 stuk 4).

- Op voorwaarde dat zij jonger is dan 18 jaar. Het is bij deze voorwaarde dat blijkbaar de schoen knelt.

De dochter van verzoekster is geboren op 01.01.2004 en kwam dd. 09.06.2021 in België aan. Zij diende de dag nadien een aanvraag om internationale bescherming in. Op dat ogenblik was T. (...) 17 jaar en 5 maanden oud.

Het is pas op 25.11.2021, zijnde bijna 5 maanden na haar aanvraag dat T. (...) een positieve beslissing mocht ontvangen. En de subsidiaire bescherming genoot.

Meteen nadat de dochter van verzoekster haar positieve beslissing mocht ontvangen, werd gestart met het verzamelen van de nodige documenten.

Verzoekers hadden een afspraak voor december 2021 (voor de meerderjarigheid van hun dochter), doch doordat de organisatie Deniz Tercüme er niet in was geslaagd tijdig de nodige documenten te verzamelen, diende de afspraak te worden uitgesteld met enkele weken.

De eerst volgend mogelijk afspraak was maart 2022.

De aanvraag van verzoekende partij heeft dus heel wat vertraging opgelopen los van haar wil gedurende de gehele procedure.

Gezien de overbelasting en mede door de COVID maatregelen konden verzoekers dan ook pas op 26.03.2022 een afspraak krijgen.

Verzoekster verwijst tevens naar arrest nr. 225 451 van 30 augustus 2019 van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, waar de raad betreffende de redelijke termijn stelde dat:

‘Bovendien stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie, zoals de verwerende partij ook stelt in haar verweernota, een beperking heeft ingevoerd voor de ouders van een persoon die erkend werd als vluchteling, meerderjarig is geworden en het verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, op de termijn om een aanvraag tot gezinshereniging met voormelde erkend vluchteling in te dienen na de erkenning als vluchteling, in die zin dat het dient te gaan om een ‘redelijke termijn’ Het Hof van Justitie oordeelt in het eerder genoemde arrest als volgt:

“Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.” Hieruit blijkt dat een indicatie kan gevonden worden in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat er moet vanuit gegaan worden dat het op artikel 10, derde lid, a), van die richtlijn, omgezet in artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, ingediende verzoek om gezinshereniging “in beginsel” moet worden ingediend binnen de drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.

Het Hof van Justitie verwijst aldus voor de termijn waarbinnen de aanvraag conform artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet "in beginsel" dient te worden ingediend naar de bepalingen van artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Voormelde bepaling van de Gezinsherenigingsrichtlijn biedt echter ruimte voor de lidstaten. Immers stelt voormelde bepaling dat de lidstaten "kunnen" eisen dat de vluchtelingen aan bepaalde voorwaarden voldoen wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Gebruik makend van de mogelijkheid om meer voordelige bepalingen op te nemen, heeft de Belgische wetgever voormelde bepaling omgezet in de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 10, §2, vijfde lid, en ervoor geopteerd dat aan bepaalde voorwaarden niet dient voldaan te zijn door familieleden van als vluchteling erkende vreemdeling, onder meer voor zover de aanvraag tot verblijf werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Gezien de Belgische wetgever van oordeel is dat bepaalde voorwaarden niet dienen voldaan te zijn door de aanvragers tot gezinshereniging met erkende vluchtelingen indien de aanvraag volgt binnen het jaar na de erkenning als vluchteling, en dit een termijn is die ruimer is dan de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziene termijn, komt het kennelijk onredelijk voor om in het geval van de zoon van de verzoekende partijen, die het recht op gezinshereniging als minderjarige kan laten gelden daar zij als vluchteling erkend werd en het verzoek hiertoe heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, te eisen dat de aanvraag tot gezinshereniging door zijn ouders wordt ingediend binnen de drie maanden, verwijzend naar de indicatie gegeven in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Bovendien kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het Hof van Justitie melding maakt van een "redelijke termijn", waarbij zij ook stelt dat de termijn waarbinnen de aanvraag "in beginsel" dient te worden ingediend drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige is. Een beoordeling in concreto drong zich dan ook op, wat in casu geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.'

Indien men bovenstaande feiten samen leest met de stellingen uit het aangehaald arrest, kan men concluderen dat 1) de aanvraag nog steeds binnen een redelijke termijn werd ingediend door verzoekster. 2) dat de DVZ wederom faalt in haar motiveringsplicht waaronder de aanvraag van verzoekster laattijdig zou zijn. Zeker in het licht van arrest nr. 225 451 van 30 augustus 2019, en arrest 241 134 van 17 september 2020 waar de RW stelde dat er ruimte moet zijn voor het beoordelen van verschoonbare objectieve omstandigheden die maken dat een laattijdige aanvraag gezinshereniging met een erkend vluchteling of subsidiair beschermd persoon toch nog kan gebeuren met behoud van vrijstelling van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging.

Betreffende de vaststelling van de minderjarigheid verwijst verzoekster naar het arrest nr. 241 134 van 17 september 2020 waar de RW stelde dat de datum die bepalend is om de minderjarigheid vast te stellen in het kader van de gezinshereniging, de datum is van de asielaanvraag.

En arrest 225 451 van 30 augustus 2019 waar de RVV stelt immers:

'Betreffende de beoordeling van de minderjarigheid in de zin van artikel 10, §3, a), van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarvan artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelt het Hof van Justitie in voornoemd arrest als volgt:

"Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoekster en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17)."

De Raad stelt aldus vast dat de venwerende partij, door te stellen dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, daar de zoon van de verzoekende partijen, erkend vluchteling in België, negentien jaar is op het ogenblik van het neme van de bestreden beslissing, de voorwaarden voor gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de

Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. De voorwaarde van minderjarigheid uit artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet dient immers conform de rechtspraak van het Hof van Justitie beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming, zijnde in casu 20 januari 2016, ogenblik waarop de zoon Z.B. van de verzoekende partijen 16 jaar is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.'

Gezien de dochter van verzoekster 17 jaar was op het moment van het indienen van haar aanvraag om internationale bescherming, kan verzoekster zich nog steeds beroepen op art. 10, §1, 7° Vw. om gezinshereniging aan te vragen.

Minstens, motiveert de DVZ opnieuw niet om welke reden er in dit geval anders zou moeten worden geoordeeld.

Tevens is verzoekster van oordeel dat de bestreden beslissing op deze manier indruist tegen het gelijkheidsbeginsel doordat twee niet begeleide minderjarige vreemdelingen van dezelfde leeftijd, en die op hetzelfde ogenblik een verzoek om internationale bescherming indienen anders zullen worden behandeld wat hun recht op gezinshereniging betreft, naargelang de behandelingsduur van hun verzoek om internationale bescherming.

2. Geboorteakte

De DVZ stelt dat verzoekende partij in eerste instantie geen geboorteakte voegde waaruit de verwantschap blijkt.

Verzoekende partij voegde wel degelijk een bewijs van de verwantschap, nl een kopie van het originele Syrisch familieboekje.

Nooit werd aan verzoekende partij bijkomende documenten of info gevraagd.

Verzoekende partij maakt melding zeker haar medewerking te verlenen aan een DNAtest die ontegensprekelijk haar verwantschap zal vaststellen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel onder meer dat de bestreden beslissing volgens haar ondermaats en foutief is gemotiveerd. Zij stelt dat haar dochter is geboren op 1 januari 2004 en op 9 juni 2021 in België aankwam. Zij diende volgens de verzoekende partij de dag nadien een aanvraag om internationale bescherming in. Op dat ogenblik was T. 17 jaar en 5 maanden oud. De verzoekende partij verwijst onder meer naar rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit volgens haar blijkt dat, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a) van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling kan worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoekster en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17). Volgens de verzoekende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ook al uitspraken in dergelijke zin gedaan. De voorwaarde van minderjarigheid uit artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet dient volgens de verzoekende partij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Gezien de dochter van de verzoekende partij 17 jaar was op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, kan de verzoekende partij zich volgens haar nog steeds beroepen op artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet om gezinshereniging aan te vragen. Verder stelt de verzoekende partij dat zij wel degelijk een bewijs van de verwantschap bij haar aanvraag voegde, namelijk een kopie van het originele Syrisch familieboekje. Verder stelt zij dat zij ook aangeeft zeker haar medewerking te verlenen aan een DNA-test die volgens haar ontegensprekelijk haar verwantschap zal vaststellen.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij vooreerst: *“Overwegende dat het dossier in eerste instantie geen geboorteakte bevat van de te vervoegen persoon in België om de verwantschap aan te tonen”*.

De verzoekende partij betwist niet dat er geen geboorteakte werd neergelegd, doch stipt aan dat zij het originele Syrisch familieboekje heeft toegevoegd en dat haar verwantschap hiermee wel degelijk bewezen wordt.

In antwoord hierop benadrukt de verwerende partij dat de verzoekende partij hiermee geenszins afbreuk doet aan de duidelijke vaststelling in de bestreden beslissing dat geen geboorteakte werd voorgelegd. Ze stipt aan dat uit het familieboekje niet met zekerheid kan worden afgeleid dat de verzoekende partij wel degelijk een ouder is van de te vervoegen persoon.

Uit het betoog van de verwerende partij blijkt dat zij niet betwist dat de verzoekende partij het originele Syrische familieboekje heeft bijgebracht.

De Raad verwijst inzake naar artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Inzake het bewijs van de afstammingsband in het kader van de gezinshereniging met een in België subsidiair beschermde voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij

voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende: *“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”*

Uit het voorgaande blijkt vooreerst dat het Hof van Justitie erop wijst dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Hij benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht. Er moet verder nagegaan worden of de verzoekende partijen hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de

gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

In casu kan niet blijken dat de verzoekende partijen niet hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht. Er blijkt evenmin een manifest geval van fraude aangezien de gemachtigde blijkens de beslissing zich niet uitdrukkelijk beroept op fraude. In casu hebben de verzoekende partijen een origineel Syrisch familieboekje neergelegd om hun verwantschap aan te tonen. De gemachtigde kon zijn weigeringsbeslissing aldus niet enkel baseren op de afwezigheid van een geboorteakte, m.a.w. is dit motief niet voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing echter nog verder onderbouwd en motiveert als volgt:

“Overwegende in tweede instantie dat art 10.1.1.7 stelt dat een gezinshereniging mogelijk is voor de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgers niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Echter in huidig geval blijkt dat de te vervoegen persoon reeds 18 jaar was op het moment dat de visumaanvragen werden ingediend (betrokkene werd bovendien 18 NADAT ze erkend werd als vluchteling en dus niet tijdens de asielprocedure)

Het dossier bevat geen enkele uitleg reden of aanwijzing dat een laattijdige indiening van de visumaanvragen zou kunnen rechtvaardigen.

Bijgevolg en wegens het ontbreken van dergelijke rechtvaardiging, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan te stellen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van art 10.1.1,7”

Het is niet betwist dat de referentiepersoon nog minderjarig was op het moment van haar vraag om internationale bescherming.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, omdat de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 10, §1, eerste lid, 7° en artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2 (...)

[Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.] (...)

De ouders van de vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet zijn aldus van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven voor zover zij met hem komen samenleven, hij jonger dan achttien jaar is en hij het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding of als zodanig werd achtergelaten.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

*“Echter in huidig geval blijkt dat de te vervoegen persoon reeds 18 jaar was op het moment dat de visumaanvragen werden ingediend (betrokkene werd bovendien 18 NADAT ze erkend werd als vluchteling en dus niet tijdens de asielprocedure
Het dossier bevat geen enkele uitleg reden of aanwijzing dat een laattijdige indiening van de visumaanvragen zou kunnen rechtvaardigen
Bijgevolg en wegens het ontbreken van dergelijke rechtvaardiging, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan te stellen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van art 10.1.1,7”*

In casu wordt aldus geoordeeld dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, omdat de dochter van de verzoekende partij, die de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, meerderjarig is op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Betreffende de beoordeling van de minderjarigheid in de zin van artikel 10, §3, a) van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarvan artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie als volgt (HvJ 12 april 2018, C-550/16, A. en S. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, par. 60):

“Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).”

De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij, door te stellen dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, omdat de dochter van de verzoekende partij, die de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, meerderjarig is op het ogenblik van de aanvraag, de voorwaarden voor gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. De voorwaarde van minderjarigheid uit artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet dient immers conform de rechtspraak van het Hof van Justitie beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming, zijnde in casu 9 juni 2021, ogenblik waarop de dochter van de verzoekende partij 17 jaar is. Zij kreeg later op 25 november 2021, wanneer zij nog steeds minderjarig was, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt dan ook aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in casu niet van toepassing is nu volgens haar de verwantschapsband niet vaststaat. Uit de voorgaande bespreking is echter reeds gebleken dat het ontbreken van officiële documenten niet volstaat om vast te stellen dat de verwantschap ontbreekt. Het betoog van de verwerende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU